

30/8/84

EL LENGUATGE

Raure

Una de les novetats de la Gran Enciclopèdia Catalana i del Diccionari de la Llengua Catalana que en deriva respecte al Diccionari Fabra, està en l'admissió del verb *raure* en frases com *La diferència rau en algunes qüestions de detalls* o *L'avantatge rau en el preu*. Segons el Diccionari Fabra, *raure* podia usar-se amb significacions diverses, "afaitar-se" (idea avui expressada habitualment per aquest verb), "tallar arran", "tenir tractes amb qui no voldriem", "estar-se", "residir, tenir precisament el seu lloc en tal o tal cosa", i en la locució verbal *anar a raure*, que constitueix, segurament, l'ús més vivaç d'aquest verb. Però cap d'aquestes significacions no semblava emparar suficientment l'ús de *raure* en els exemples transcrits, i per això aquest ús suscitava moltes reserves. L'autoritat de l'assessorament lingüístic que ha rebut l'Enciclopèdia ha fet desaparèixer aquestes reserves en el moment en què aquest nou repertori ha decidit admetre aquest altre significat de *raure*, és a dir, com a equivalent de *estar* o *consistir*, regint, en el cas de tots tres verbs, un complement nominal per mitjà de la preposició *en* (o bé, com

és de llei, un complement d'infinitiu amb la preposició *a*): *tot rau en un malentès* o *Tot rau a saber-se'n estar*.

Aquesta admissió, diguem-ne oficiosa, del verb *raure* en el sentit que comentem, no ens ha d'induir, creiem, a servir-nos-en sistemàticament i a prescindir, talment com ignorant-los, dels altres dos verbs que expressen el mateix significat, aquells que utilitza la Gran Enciclopèdia justament per a definir aquest valor de *raure*, els ja esmentats *consistir (en)* i *estar (en)*. Per la nostra part, i sense pretendre d'imposar el nostre criteri, no ens sabem estar de dir que més aviat ens decantaríem per *consistir* o *estar*; que són mots molt més vius i fàcilment comprensibles que no pas *raure*, i que en tot cas, certament, mai no sobtaran cap lector. Notem, d'altra banda, que *raure* presenta formes com *raia*, *raguè*, *raurà* i *ragui*, que no tothom deu reeixir a identificar.

En lloc de *Tot està en les ganes que en tingui*, que val tant com *Tot consisteix en les ganes que en tingui* o *Tot rau en les ganes que en tingui*, hem vist usar, ara darrerament, "Tot és en les ganes que en tingui", sens dubte obeint al propòsit d'evitar un ús indegut d'*estar* en lloc d'*ésser* (fet, com se sap, certament freqüent). En aquest cas, però, com a equivalent de *consistir* i *raure*, convé precisament *estar* i no *ésser*.